किं तस्य जीवितफलं हि मनुष्यलोके
काको ऽपि जीवति चिरं च बलिं च भुङ्क्ते ॥३०॥
सुपूरा वै कुनदिका सुपूरो मूषिकाञ्जलिः ।
सुसन्तुष्टः कापुरुषः स्वल्पकेनापि तुष्यति ॥३१॥
अन्यच्च। किं तेन जातु जातेन मातुर्यौवनहारिणा। ५
आरोहति न यः स्वस्य वंशस्याग्रे ध्वजो यथा ॥३२॥
परिवर्तिनि संसारे मृतो वा को न जायते ।
जातस्तु गण्यते सो ऽत्र यः स्फुरेच्च श्रियाधिकः ॥३३॥
जातस्य नदीकूले तस्य तृणस्यापि जन्म कल्याणं ।
यत् सलिलमज्जनाकुलजनहस्तालम्बनं भवति ॥३४॥ १०
तथा च। स्तिमितोन्नतिसम्भारा जनसन्तापहारिणः ।
जायन्ते विरला लोके जलदा इव सज्जनाः ॥३५॥
अपिच। निरतिशयं गरिमाणं तेन जनन्याः स्मरन्ति विद्वांसः ।
यत् कमपि वहति गर्भं महतामपि यो गुरुर्भवति ॥३६॥
अन्यच्च। अप्रकटीकृतशक्तिः शक्तो ऽपि जनात् तिरस्क्रियां लभते। १५
निवसन्नन्तर्दारुणि लङ्घयो वह्निर्ननु ज्वलितः ॥३७॥

करटक आह। आवां तावदप्रधानौ। तत् किमावयोरनेन व्यापारेण। उक्तं च।

अपृष्टो ऽत्र प्रधानो यो ब्रूते राज्ञः पुरः कुधीः ।
न केवलमसन्मानं लभते च विडम्बनं ॥३८॥ २०
तथा च। वचस्तत्र प्रयोक्तव्यं यत्रोक्तं लभते फलं ।
स्थायि भवति चात्यन्तं रागः शुक्लपटे यथा ॥३९॥

दमनक आह। भ्रातर्मैवं वद। उक्तं च।

अप्रधानः प्रधानः स्यात् सेवते यदि पार्थिवं ।
प्रधानो ऽप्यप्रधानः स्याद्यदि सेवाविवर्जितः ॥४०॥ २५